

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 12926/21
Дана 04.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Александар Митровић, адвокат из Панчева, Славонска 13, поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Дирекције Покрајинског фонда, са седиштем у Новом Саду, Житни трг 3, ради поништаја решења 30-02/182.10-71266 од 16.04.2021. године, у предмету пензијском – инвалидска пензија, у нејавној седници већа одржаној дана 04.03.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Дирекције Покрајинског фонда, Нови Сад, број 30-02/182.10-71266 од 16.04.2021. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање - Дирекција Покрајинског фонда, са седиштем у Новом Саду, Житни трг 3, да тужиоцу АА из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Панчево број: 38-182.10.-71266 од 04.03.2019. године. Наведеним решењем од 04.03.2019. године тужиоцу је одбијен захтев за остваривање права на инвалидску пензију.

Тужбом поднетом Управном суду, преко пуномоћника, дана 18.06.2021.

године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању, због повреде правила поступка, због тога што није правилно примењен закон, други пропис или општи акт и због тога што је надлежни орган после поништења управног акта донео нов управни акт противно правном схватању и примедбама суда изнетим у пресуди Управног суда 20 У 13345/19 од 05.01.2021. године. У тужби наводи да је приликом поновног одлучивања тужени узео у обзир само две примедбе на које му је указано наведеном пресудом од 05.01.2021. године, и то примедбе које се односе на повреду члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, јер одлука не садржи разлоге из којих произлази чињенични и правни закључак туженог да код тужиоца не постоји потпуни губитак радне способности, као и да је вештачење поверено лекарима који нису били одговарајуће или сродне специјалности у односу на основно обољење тужиоца, при чему у поновном поступку те повреде није отклонио на начин на који му је указано пресудом, док се о осталим повредама није ни изјаснио. Указује да је ново вештачење опет поверено лекару вештаку неуропсихијатру, при чему није познат идентитет и специјалност лекара вештака контролора, јер није стављен печат, па се не може утврдити идентитет и стручност лекара вештака контролора. Наводи да је нејасно због чега је у тачки 5. Налаза, оцене и мишљења другостепене лекарске комисије наведено да нема спорних питања, све имајући у виду примедбе изнете у пресуди Управног суда, као и жалбене наводе. Такође је нејасно због чега је обрисан део из првог налаза „уз напомену да није способан за послове који захтевају дуго седење и ходање, подизање и ношење терета, рад у принудном положају, рад на висини”, а све то имајући у виду примедбу суда која се односи на контрадикторност налаза органа вештачења у делу оцене способности тужиоца за обављање послове који захтевају дуго седење. Према наводима тужбе, другостепени орган вештачења је морао сам да оцени да ли код тужиоца постоји потпуни губитак радне способности без обзира на налаз физијатра, при чему је морао имати у виду да је физијатар тужиоца само упутио да са осталом документацијом поднесе захтев за остваривање права на инвалидску пензију. Поред тога, вештачење је поново поверено истом доктору – лекару вештаку неуропсихијатру, при чему је занемарена чињеница да код тужиоца постоје кардиоваскуларна и физијатријска обољења, а да лекар вештак коме је поверено вештачење нема знања из тих области, при чему је у предлогу лекара опште праксе за утврђивање постојања потпуног губитка радне способности јасно наведено да је главно обољење ортопедске природе, при чему није наведен закључак лекара специјалисте да су радни капацитети тужиоца значајно истрошени. Према мишљењу тужиоца, имајући у виду да је другим налазом другостепене комисије изнет закључак да тужилац осим што није способан за послове који захтевају дуго ходање и стајање, подизање и ношење терета, рад у принудном положају, рад на висини, да није способан ни да обавља послове који захтевају дуго седење, да се намеће закључак, да је код тужиоца наступио потпуни губитак радне способности, имајући у виду да нису наведени послови које би тужилац, макар теоретски, могао да обавља у таквом здравственом стању. Поред наведеног, указује и на повреду правила поступка, истичући да је вештачење извршено без непосредног прегледа тужиоца, да није одржана усмена расправа због чега је тужилац онемогућен да оствари своје право из члана 106. став 2. Закона о општем управном поступку, да је други налаз другостепене комисије контрадикторан самом себи и супротан закључцима датим у првом налазу другостепене комисије и налазу

првостепене комисије, што намеће закључак да поступајући органи нису правилно, истинито и потпуно утврдили све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у овој управној ствари. Истиче повреду члана 69. Закона о управним споровима јер тужени није поступио по примедбама на које му је Управни суд указао пресудом 20 У 13345/19. Предлаже да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, те усвоји тужбу тужиоца и поништи оспорено решење, утврди тужиоцу потпуни губитак радне способности због болести, утврди право на инвалидску пензију у износу од 30.000,00 динара месечно, и утврди да навршени стаж тужиоца износи 20 година, да обавезе туженог да тужиоцу исплати све заостале месечне износе пензије почев од 20.11.2018. године па до дана пресуђења у укупном износу од 1.500.000,00 динара, те да исплаћује тужиоцу на име пензије износ од 30.000,00 динара месечно, најкасније до 10. наредног месеца, као и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора. Ако не реши спор у спору пуне јурисдикције, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, те наложи туженом да у року од 30 дана од дана пријема отправка пресуде понови поступак по жалби, као и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора и то на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, увећане за таксу на тужбу и одлуку, као и трошкове вештачења колико буду износили.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да остаје у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану.

Одредбом члана 34. наведеног закона, прописано је да ће веће суда увек одржати расправу због сложености предмета спора, или ради бољег разјашњења стања ствари, као и у случају из члана 30. став 3. овог закона (став 1.), те да је расправа обавезна и ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када суд утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији (став 2.), док је одредбом члана 43. став 4. истог закона, прописано да ако тужилац тражи да суд својом пресудом реши управну ствар, суд је обавезан да посебно наведе разлоге због којих тај захтев није прихватио.

Полазећи од изнетих норми, а имајући у виду захтев тужиоца да суд у предметној ствари одлучи у спору пуне јурисдикције на начин предложен у петитуму тужбе, те налазећи да би одржавање усмене расправе одуговлачило судски поступак и изискивало додатне трошкове, а да природа ствари не дозвољава и да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције, Управни суд је, решавајући спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, у вези са чланом 43. став 4. истог закона, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 2. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је

тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 20 У 13345/19 од 05.01.2021. године, којом је уважена тужба тужиоца и поништено решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Дирекције покрајинског фонда у Новом Саду, број 30-02/182.10-71266 од 08.07.2019. године, са разлога што је тужени приликом одлучивања повредио правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку зато што образложење оспореног решења не садржи разлоге из којих произлази чињенични и правни закључак туженог органа да код тужиоца не постоји потпуни губитак радне способности; због тога што је другостепени орган вештачења пропустио да да оцену да ли, имајући у виду низ наведених послова за које, како је вештачењем оцењено, тужилац није способан да обавља, због свог здравственог стања, такво стање у својој укупности доводи до тога да је тужилац потпуно радно неспособан; да образложење оспореног решења не садржи разлоге за закључак да су испуњени услови прописани чланом 170. став 1. Закона о општем управном поступку да се жалба изјављена против првостепеног решења одбије имајући у виду да образложење првостепеног решења не садржи потпун приказ чињеничног стања; да лекари вештаци нису били одговарајуће или сродне специјалности у односу на обољење тужиоца, као и да нису у смислу члана 168. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку оцењени жалбени наводи.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени, у поновном поступку донео одлуку на основу налаза, оцене и мишљења органа вештачења у другостепеном поступку ДО-71266/7 од 07.04.2021. године, који се сагласио са налазом, оценом и мишљењем органа вештачења у првостепеном поступку број ДО-71266/2 од 07.02.2019. године, на коме је засновано ожалбено решење, да на дан вештачења 07.02.2019. године, код тужиоца, као осигураника, не постоји потпуни губитак радне способности. Из образложења оспореног решења произлази да је при давању налаза, оцене и мишљења орган вештачења у другостепеном поступку размотрио комплетну медицинску документацију НОМ-2, за коју је нашао да је довољна за меродавну оцену и без потребе личног прегледа, имао у виду наводе у пресуди Управног суда од 05.01.2021. године и чињенице да је тужилац као осигураник крајем 2017. године лечен болнички на неурологији КЦС Београд и да је лечен од болести малих крвних судова мозга; да у неуролошком налазу није регистрована јасна латерализација, нити значајан дефицит; да се лечи у оквиру цервикалног синдрома; да је на урађеном МР вратне кичме 13.07.2017. године регистрована протурзија диск-остеофит комплекса са Ц5-4 и Ц6-7 и да се лечи код физијатра; да није регистрован значајнији моторни дефицит; да се више година уназад лечи код васкуларног хирурга због поновљених тромбофлебитиса обе ноге; да је хипертензија регулисана таблетама; да се амбулантно лечи код психијатра препорученом медикаментозном терапијом због испољеног мешовитог анксиозног – депресивног поремећаја; да су психолошким тестирањем 02.11.2018. године утврђене интелектуалне способности у лаганом надпросеку, да менталне детериорације нема; да са тако утврђеним здравственим стањем, према важећим прописима вештачења, тужилац, за сада, не испуњава критеријуме за утврђивање потпуног губитка радне способности; а у погледу примедбе која се односи на специјалност лекара вештака, наведено је да је лекар вештак

неуропсихијатар својом специјализацијом из неуропсихијатрије квалификован за вештачење обољење из области неурологије и области психијатрије и да није тачна тврдња да лекари вештаци нису били у одговарајућој или сродној специјалности у односу на основно обољење осигураника; да у извештају физијатра од 28.09.2018. године није написано да постоји потпуни губитак радне способности, већ су наведена ограничења везана за болест вратне кичме (да осигураник није способан да послове који захтевају дуго ходање, стајање и седење, подизање и ношење терета, рад у принудном положају, рад на висини), те да ограничења код тужиоца говоре у прилог преостале радне способности, наводећи да је институт преостале радне способности укинут Законом о пензијском и инвалидском осигурању 2003. године. Тужени је, цитирајући члан 9. став 2. Правилника о образовању и начина органа рада вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС”, бр. 58/2019) и чл. 21. и 25. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС”, бр. 34/03...86/19), закључио да, имајући у виду да је орган вештачења у другостепеном поступку, након прегледа комплетне медицинске документације потврдио налаз органа вештачења у првостепеном поступку, тако што је установио да код тужиоца на дан прегледа код органа вештачења у првостепеном поступку не постоји потпуни губитак радне способности у смислу члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, закључио да тужилац није испунио услов за признавање права на инвалидску пензију из члана 25. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и позивајући се на члан 170. Закона о општем управном поступку одбио жалбу.

Имајући у виду наведено, основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је у проведеном поступку повређен закон на штету тужиоца, јер није поступљено у складу са примедбама и правним схватањем суда израженим у пресуди Управног суда 20 У 13345/19 од 05.01.2021. године.

Наиме, тужени орган је доношењем оспореног решења повредио одредбу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), којим је прописано да ако према природи ствари у којој је настао управни спор, треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је надлежни орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка. Тиме се прецизира садржина начела обавезности утврђеног у члану 7. Закона о управним споровима. То начело не значи само обавезу надлежног органа да пресуду којом је његов акт поништен изврши, тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ и обавезу да нови управни акт донесе у свему према правном схватању суда и примедбама суда у погледу поступка. Ово даље значи да је надлежни орган био у обавези да донесе ново решење на основу правилно проведеног поступка, пошто отклони повреде на које је указано пресудом Управног суда 20 У 13345/19 од 05.01.2021. године.

По оцени Управног суда, не може се прихватити као правилна оцена туженог органа да је у смислу члана 9. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник Републике Србије”, бр. 58/19), налаз, оцена и мишљење органа вештачења у другостепеном поступку медицински документовано и довољно

образложено, и да као такво у потпуности може да послужи као пуноважно мишљење вештака у смислу члана 128. и 129. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/16), а на основу ког је тужени закључио да тужилац не испуњава законом прописане услове за стицање права из пензијског и инвалидског осигурања, односно да, како не постоји потпуни губитак радне способности у смислу члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, то нису испуњени ни услови за признавање права на инвалидску пензију прописани чланом 25. истог закона. Ово, нарочито имајући у виду да је наведеним Правилником о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање прописана обавеза органа вештачења да детаљно размотри медицинску документацију и другу документацију од значаја за давање оцене и по потреби изврши преглед осигураника ако на основу претходног разматрања медицинске документације оцени да је то неопходно, те да налаз, оцена и мишљење мора бити јасан, потпун, образложен и стручно заснован, све сагласно одредбама чл. 8. и 9. и 31. наведеног Правилника.

По оцени Суда, а сагласно наведеном, орган вештачења у поновном другостепеном поступку није образложио са становишта медицинске струке дату оцену радне способности тужиоца у смислу члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је, између осталог, прописано да инвалидност постоји кад код осигураника настане потпуни губитак радне способности због промена у здравственом стању проузрокованих повредом на раду, професионалном болешћу, повредом ван рада или болешћу, које се не могу отклонити лечењем или медицинском рехабилитацијом. Ово јер првостепени, као ни другостепени орган вештачења, нису дали разлоге са становишта медицинске науке, зашто код тужиоца лечење није завршено у циљу оцене радне способности, односно да ли се даљим лечењем и медицинском рехабилитацијом здравствено стање тужиоца може битно побољшати, нити дати налази садрже разматрање досадашњег тока лечења код тужиоца.

Такође, по оцени суда, налаз, оцена и мишљење органа вештачења дат у поновном поступку дана 07.04.2021. године, а који представља основ за доношење оспореног решења, се не може прихватити као правилан у смислу члана 31. став 6. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, јер је потписан од стране лекара вештака контролора али без отиска факсимила лекара вештака контролора, па се не може на несумњив начин утврдити да ли је лекар вештак – контролор био одговарајуће или сродне специјалности у односу на основно обољење тужиоца, а све имајући у виду предлог за утврђивање инвалидности од 17.11.2018. године који је тужилац доставио уз тужбу, а који и није садржан у списима, у ком предлогу није јасно наведено основно обољење, па је налаз, оцена и мишљење и у том делу непотпун и недовољно образложен. Поред тога, нејасно је на основу чега је у тачки 5. наведено да нема спорних питања, имајући у виду примедбе суда изнете у пресуди Управног суда 20 У 13345/19, као и наводе жалбе.

Приликом одлучивања о законитости оспореног решења, Суд је имао у виду наводе жалбе тужиоца детаљно наведене у пресуди Управног суда У 13345/19 од 05.01.2021. године, али указује да се жалба на првостепено решење не налази у списима предмета, чиме је тужени повредио и одредбу члана 30. став 3. Закона о

управним споровима, сагласно којој је био дужан да у остављеном року суду достави све списе предмета у коме је донето оспорено решење.

Полазећи од изнетог, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. Тужени орган је дужан да у поновном поступку донесе нову и на закону засновану одлуку о жалби тужиоца, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду исход спора, Управни суд је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/2011....18/20), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, па је тужиоцу досудио трошкове управног спора и то на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, у складу са тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12 ...37/21). Суд није досудио тужиоцу и тражене трошкове судских такси на тужбу и одлуку, јер тужилац, с обзиром да је тужба уважена и није њихов обвезник плаћања сагласно члану 5. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, бр. 28/94...95/18). Имајући у виду донету одлуку суд није било места одлучивању о захтеву тужиоца за накнаду трошкова вештачења.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.03.2022. године, 8 У 12926/21

Записничар
Јелена Драгојловић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић ,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ